

PAVOL JACKOVIČ

Pavol Jackovič, rodák z „Iglova“ (po „našom“ – Spišská Nová Ves), **čerstvý päťdesiatnik**, s trvalým bydliskom v susednom Poprade, sa horolezectvu venuje rovných 32 rokov. Podľa všetkého je to národovec, Slováčisko ako repa, súdiac podľa jeho obľúbenej „lokality“, kde pôsobí najradšej a najčastejšie. Samozrejme, sú to Vysoké Tatry. **Tých 32 rokov v horách, na skalách, to boli mimoriadne plodné roky.** Veď, nakoniec, posúďte sami:

- **1000 výstupov vo Vysokých Tatrách**
- **147 prvovýstupov (no kde asi?) vo Vysokých Tatrách**
- **385 sólovýstupov (ani sa nečudujte, kde?) vo Vysokých Tatrách**
- **42 výstupov v Alpách, Dolomitoch a na Kaukaze**
- **Výstupy v šiestich najväčších alpských stenách**
- **Päť expedícií do Himalájí**

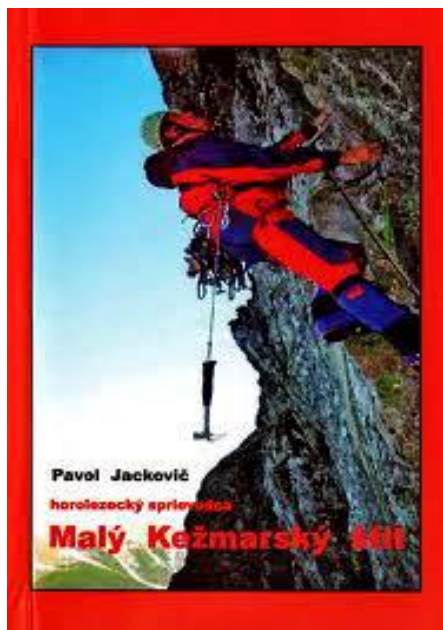
Paľovi Jackovičovi sa však podaril ešte **jeden husársky kúsok**, keď sa mu 30. marca (piatok!) tohto roku ako zatiaľ prvému a jedinému horolezčovi podarilo do úspešného konca jedinečný projekt - **vystúpiť všetkými cestami v severnej stene Malého Kežmarského štítu! Spolu, aj s 26 vlastnými prvovýstupmi, ich bolo presne 109.** Tento projekt mu zabral dvadsať štyri rokov života.

Prvé roky som však vôbec neuvažoval o tom, že raz by som mohol vyliezť úplne všetko, čo sa v tejto magickej stene vyliezť dá. Mal som tam aj niekoľkoročné prestávky, intenzívne som sa do severnej steny Malého Kežmarského štítu vracal každú voľnú chvíľu až v ostatných siedmich rokoch, vysvetľuje úspešný horolezec.

Nápad, že sa pokúsi vyliezť všetky cesty populárneho „Kežmaráku“ sa zrodil až v čase, keď už mal Paľo Jackovič v tejto fascinujúcej stene na svojom konte cca 60 ciest. Prvú cestu som tam liezol 27. júna 1982 s Erom Veličom, známou „Superdirtissimu“. Ale ešte predtým som sa do tej steny mnohokrát zahľadel, hlavu som pritom zakláňal poriadne dozadu, taká je tá stena obrovská. Nenadarmo má v Tatrách ako najväčšia stena

primát, ved' **od úpätia po vrchol má 900 výškových metrov** a tých lezeckých s rôznymi traverzami teda podstatne viac, dodáva Paľo Jackovič. Ten počas úspešného projektu kompletizácie všetkých ciest **strávil v severnej stene Malého Kežmarského štítu dohromady 100 dní v zime + 36 dní letnej lezeckej sezóny.**

Medzi jeden z **najťažších sólovýstupov radí cestu Nirvána**. Je to taká „psychiatria“, pretože je tam málo miest, kde sa dá dobre zaistiť a ak človek spadne, čaká ho aj 30 - 40 metrový pád, to na dobrom pocite veľmi nepridá, usmieva sa dnes už spokojne Paľo Jackovič. Jeho posadnutosť severnou stenou Malého Kežmarského štítu bola tak silná, že ho od projektu neodradila ani nepríjemná skúsenosť pádu s lavínou. Tá ho vzala spod steny, letel s ňou asi dvesto metrov, sám sa z nej vyhrabal a namiesto toho, aby zahlásil odchod, skompletizoval si veci a so spolu lezcom Jožom Skokanom znovu nastúpili do steny. Každý normálny človek by sa otočil a šiel na chatu, no my – my sme šli znovu liezť.

A zabrať mu dala aj pre neho posledná cesta s názvom „**Neklidné duše**“ na Ušatú vežu s dvadsiatimi štyrmi dĺžkami a obtiažnosťou 7+. Hoci je to cesta staršieho dáta, Jackovičovo opakovanie bolo **len jej tretím zimným priestupom**. Túto cestu som urobil s Mirom Medvecom. **A dával som si veľký pozor, aby sa pojem „posledná cesta“ pre mňa nestal naozaj skutočným, aby nebola fakt poslednou.** Bol som veľmi opatrný, zvlášť pri zostupe. Až pod stenou som si od radosti poriadne zaujúkal. Je to trochu zvláštny pocit: na jednej

strane mám radosť, že sa to podarilo, zároveň však cítim čosi ako ľútosť. Ľútosť, že už to mám za sebou. Už teraz však uvažuje, kam nasmeruje svoje ďalšie lezecké aktivity.

Paľo Jackovič tvrdí, že opakovať už vylezené cesty nemá v pláne. **Keď človek lezie niečo, čo už pozná, stráca opatrnosť a je menej sústredený, môže urobiť aj fatálnu chybu.** Dávam prednosť novým cestám, uzavrel horolezec.

Pavol Jackovič si s divákmi festivalu ĽUDIA A HORY zaspomína na desaťročia aktivít v tatranských skalách.